

Særanstalter for Psykopater.

Ved ERIK KAMPMANN,
Direktør for Fængselsvæsenet.

Som fremhævet i Motiverne til det af Justitsminister Steincke i 1924 forelagte Straffelovsforslag indeholder den nye Straffelov vidtgaende Bestemmelser om Særbehandling af Lovovertrædere. Medens Straffeloven af 1866 kun kender speciel Behandling af farlige sindssyge Forbrydere, hjemler Straffeloven af 1930 Anvendelse af særlig Straffebehandling eller Sikkerhedsforanstaltninger overfor psykisk abnorme Forbrydere, endvidere Idømmelse af Arbejdshus eller Sikkerhedsforvaring overfor visse Grupper af farlige eller dog meget besværlige Forbrydere, som erfaringsmæssigt har vist sig uimodtagelige for Paavirkning gennem almindelig Straf, og endelig Anvendelse af Ungdomsfængsel overfor unge Forbrydere.

For at overveje Indretningen af Særanstalter for visse psykisk abnorme Personer nedsatte Justitsministeriet under 18. Juni 1930 et Udvalg, til hvis Formand Rigsadvokat Aug. Goll beskikkedes. De øvrige Medlemmer af Udvalget var følgende: Medicinaldirektør, Dr. med. Johs. Frandsen, Kontorchef i Justitsministeriet Robert Hove, Direktør for Fængselsvæsenet Erik Kampmann, Formand i Retslægeraadet, Professor Dr. med. Knud Sand, Dr. med. George E. Schröder, Fængselsinspektør J. H. Wandall og Professor, Dr. med. Aug. Wimmer. Udvalget afgav i Oktober 1931 en Betænkning indeholdende Forslag til »Indretning i Henhold til Straffelovens §§ 17, 2. Stk. og 70 af Særanstalter for Psykopater.«

1. Betænkningen indledes med Citat af Straffelovens §§ 17 og 70. Medens der i Straffelovens § 16 fastslaaes Straffrihed for Handlinger foretaget af Personer, der er utilregnelige paa Grund af Sindssygdom eller Tilstande, der maa ligestilles dermed, eller Aandssvagthed i højere Grad, indeholder § 17 Bestemmelser om Behandlingen af Personer, der ved den strafbare Handling foretaget befandt sig i en ved mangelfuld Udvikling, Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevnerne, herunder seksuel Abnormitet, betinget varigere Tilstand, der dog ikke er af den i § 16 angivne Beskaffenhed. I disse Tilfælde afgør Retten efter indhentet Lægeerklæring og samtlige i øvrigt foreliggende Omstændigheder, om den paagældende kan anses for egnet til Paavirkning gennem Straf.

Besvarer Retten dette Spørgsmaal bekræftende, kan den samtidig bestemme, at Frihedsstraf skal udstaaes i en for saadanne Personer indrettet Anstalt eller Anstaltsafdeling. Fængselsnævnet kan forandre den truffe Afgørelse om, hvor Frihedsstraffen skal udstaaes, saafremt dette skønnes formaalstjenligt; og saafremt det under Straffens Udstaaelse skønnes, at en Fortsættelse af Straffen vil være unyttig eller endog medføre Fare for alvorlig Forværrelse af den dømtes Tilstand, bliver Sagen efter Begæring af Direktøren for Fængselsvæsenet paany at indbringe for den Ret, som i sidste Instans har paakendt Sagen. Retten afgør da ved Kendelse, om Straffuldbyrdelsen skal fortsættes eller afbrydes.

Finder Retten derimod, at den paagældende ikke kan anses for egnet til Paavirkning gennem Straf — hverken almindelig Straf eller Særstraf — men det af Hensyn til Retsikkerheden skønnes fornødent, at der anvendes andre Foranstaltninger overfor den paagældende, træffer Retten Bestemmelser herom (§ 70). Kan Sikkerhed ikke opnaas ved mindre indgribende Forholdsregler, bliver den paagældende at anbringe i et Sindssygehospital, en Aandssvage- eller en Kur- eller Plejeanstalt eller i en særlig Forvaringsanstalt.

Det fremgaar af disse Bestemmelser saaledes som frem-

hævet i Betænkningen, at Kriteriet for, om Straf (almindelig eller særlig) eller Forvaring skal anvendes, herefter er *Strafmodtageligheden*, »som hverken er et rent retspsykiatrisk eller kriminalistisk Kriterium, men et kriminalpsykologisk Skøn over den paagældendes sandsynlige Udvikling under Straffens Paavirkning.«

2. Det første Spørgsmaal, Betænkningen tager op til Behandling, er, hvilket Menneskemateriale det drejer sig om at behandle dels i det i § 17, 2. Stk. omhandlede Særfængsel dels i den i § 70 nævnte særlige Forvaringsanstalt. Betænkningen beskæftiger sig kun med Spørgsmaalet om Særanstalter for Mænd, idet Antallet af Kvinder, som vilde kunne komme i Betragtning, er saa ringe, at der ikke kan blive Spørgsmaal om Tilvejebringelse af Særanstalter for disse. Betænkningen udskyder dernæst som Følge af Straffelovens § 16 alle egentlige Sindssyge og i højere Grad Aandssvage. Endvidere udskydes saadanne Abnorme, som ikke af Retten skønnes strafmodtagelige, men for hvilke der allerede findes Anstalter, som er egnede til deres Optagelse, Behandling eller Forvaring. Den Gruppe, Udvalget herefter særlig har beskæftiget sig med, er de saakaldte Psykopater (degenerede) d. v. s. »Individer, der uden at kunne henføres under Grupperne Sindssygdom eller Aandssvaghed afviger fra det normale ved, at en eller i Reglen flere Egenskaber fremtræder i forstørret eller formindsket, kort sagt, i forvrænget Form, yttende sig i abnorme Reaktionsmaader.« Det erkendes, at denne Afgrænsning af Begrebet Psykopati er væsentlig af negativ Karakter, men det fremhæves, at Afgrænsningen vanskeligt kan suppleres med mere positive Bestanddele, uden at man fortaber sig i en længere Udvikling. Begrebet Psykopati strækker sig fra Former af Excentricitet (»excentrisk Normalitet«) paa den ene Side til de udprægede Sindssygdomme paa den anden Side, og en koncis Definition kan næppe gives. Betænkningen indeholder dog et kortfattet, men meget instruktivt Bidrag til en mere almindelig Beskrivelse af Psykopaterne,

og af de enkelte Grupper indenfor disse. Idet nærmere interesserede henvises til Betænkningen Side 5—7, skal her blot fremdrages følgende: »Begrebet Psykopater omfatter en stor og socialt vigtig Gruppe, hvis sjælelige Særpræg som nævnt ikke skyldes Forstandsdefekter i egentlig Forstand, men i første Række en følelsesmæssig abnorm Indstilling og Reaktionsmaade og tillige et abnormt Driftsliv, som forringer deres i Forvejen svage eller næsten manglende Evne til social Tilpasning. Disse sjælelige Anomalier er mere eller mindre varige (habituelle) og beror paa et legemligt-sjæleligt, undertiden erhvervet, oftest arveligt betinget Vrangankæg (Konstitution). Dette kommer som Regel allerede tilsyne i Individets tidlige Aar og lader sig kun i ringere Grad afgørende paavirke af Individets almindelige Livsvilkaar, Skolegang, Opdragelse i Ungdommen etc., selv af det daglige gode Milieu. Paa den anden Side maa det fremhæves, at adskillige Psykopater paavirkes gunstigt af Fængselsbehandlingen, omend kun midlertidigt, saaledes at de ofte igen falder tilbage, naar de atter udsættes for de uheldige Livsvilkaar, hvorunder Størsteparten lever«.

En i kriminalistisk Henseende særlig vigtig Gruppe er de egentlig moralsk defekte Psykopater, hos hvem den fundamentale sjælelige Brist er deres mangelfulde eller stærkt svækkede Evne til sympatisk Følelsesresonnans og deres hele egoistisk-fjendtlige Indstilling overfor deres Medmennesker. Deres Sjæleliv beherskes af deres overudviklede Egoisme og Selvglæde, deres Selvhævdelsestrang og Herskesyge. »De bringes derved snart i Kampstilling mod Omverdenen, isoleres og føres ind paa den kriminelle Løbane, hvor de som Regel forbliver hele deres Liv, idet de i deres stærke Følelse af at have Ret til at handle, som de gør, er ganske uimodtagelige for enhver Paavirkning. Denne Psykopatttype, der vel nærmest svarer til Lombrosos »fødte Forbrydere«, er i deres ofte klarhovedede Egoisme, deres Evne til kold Beregning og kynisk Udnyttelse af Chancerne af ganske særlig kriminalistisk Interesse.«

I Almindelighed kan man ikke tale om, at de enkelte Psykopat-Grupper særlig gør sig skyldige i bestemte Former af Forbrydelser, dog er der een Form for Forbrydelse, som man ofte møder hos Psykopater, nemlig Seksualforbrydelser.

3. Den Fremgangsmaade, som efter *den gældende Straffelov af 1866* anvendes overfor Psykopater, er Straf uden særlig Hensyntagen til deres psykiske Ejendommeligheder. I Betænkningen anføres, at det ganske vist er forekommet, at Psykopater er blevet henført under Straffelovens § 39 (nedsat Tilregnelighed), men i Reglen har dette dog kun fundet Sted, naar de paagældende Psykopater tillige har været i nogen Grad aandssvage, eller naar de har handlet under stærk Indflydelse af Alkohol. Og Betænkningen fremhæver samtidig med Rette, at selv en udstrakt Anvendelse af § 39 paa Psykopater som saadanne ikke vilde »forandre Billedet«, idet den »særlige Tilstand« efter Straffelovens § 39 kun kommer i Betragtning rent kvantitativt (Strafudmaalingen) og ikke kvalitativt (Repressionsmidlernes Art).

Legal Anerkendelse som værende af principal krimina-listisk Betydning har Psykopatien først faaet ved *Interneringsloven af 11. April 1925*. I Medfør af denne Lovbestemmelse er indtil 1. Oktober 1931 77 Mænd dømt til Internering, hvoraf 58 for Sædelighedsforbrydelse. 42 af de Internerede er anbragt i en særlig Forvaringsafdeling, som midlertidig er indrettet i en under Arbejdsanstalten »Sundholm« hørende Bygning, som Staten har lejet af Københavns Kommune.

Udvalget tænker sig iøvrigt langt fra, at de særlige Foranstaltninger, som Straffeloven af 1930 giver Anvisning paa (Særstraf eller Forvaring), vil blive anvendt paa alle Psykopater. Dette vilde i Virkeligheden forudsætte, at enhver tiltalt Person uanset Forbrydelsens Art og Størrelse, og uanset om ingen særlige Data henledte Opmærksomheden paa Muligheden af, at det drejede sig om en Psykopat, underkastedes mental Observation, hvilket i det praktiske Retsliv vilde være ganske umuligt at gennemføre. Efter

Udvalgets Opfattelse vil Forholdet ogsaa efter den nye Straffelovs Ikrafttræden som Regel være dette, at Psykopaterne af Domstolene idømmes almindelig Straf, medens de særlige Foranstaltninger kun vil blive anvendt, naar det er specielt indiceret. Der er derfor ingen Anledning til at befrygte, at der vil blive et »run« paa de for Psykopater indrettede Særanstalter, saaledes at disse udvikler sig til Centralanstalter paa det repressive Omraade, medens de egentlige Fængsler først kommer i anden eller tredje Række. Spørgsmaalet om Anvendelse af særlige Foranstaltninger antages som Regel kun at ville opstaa, hvor enten Forbrydelsens særlige Beskaffenhed, Forbryderens Recidiv, hans Reaktionsmaade overfor tidligere Straffe eller andre specielle Omstændigheder gør det naturligt, at hans mentale Tilstand underkastes Observation. Endvidere forudsætter Udvalget, at Særforanstaltningerne som Regel kun vil blive anvendt, hvor Resultaterne af Observationen peger paa Tilstedeværelsen af Psykopati i relativt mere fremtrædende Grad.

4. Hvis Domstolene imidlertid ikke finder almindelig Straf egnet, opstaar Spørgsmaalet om Valget mellem Særfængsel eller Forvaring. Noget Kriterium for Valget mellem disse 2 Muligheder giver Straffeloven ikke, og det fremhæves i Betænkningen som en Mangel, at den for Psykopater indrettede Særstrafs Varighed maa bestemmes efter og i Forhold til de enkelte Forbrydelser, for hvilke den paagældende skal dommes. Udvalget mener derfor, at det vilde have været at foretrække, om Straffeloven for Psykopatfængsel havde foreskrevet nogenlunde tilsvarende Regler som for Ungdomsfængsel, »nemlig givet en almindelig Regel om, at Særstraffen skulde anvendes paa saadanne Psykopater, der efter deres Forbrydelsers og deres psykiske Tilstands Art maatte antages at frembyde en vis Fare for Samfundet, men som dog maatte antages modtagelige for en særlig psykoterapeutisk Behandling i et Psykopatfængsel, og at saadanne Psykopater i saa Fald

kunde dømmes til at tage Ophold i et saadant Fængsel i en vis, ikke ved Dommen fastsat Tid, der dog ikke kunde overskride et bestemt Maksimum (3—4 Aar).«

Da en Ændring af Straffeloven næppe for Tiden kan ventes iværksat, anbefaler det sig efter Udvalgets Mening at benytte den Udvej, forinden Loven tages i Brug, at instruere Paatalemyndighederne om, at der kun bør nedlægges Paastand paa Anvendelse af den særlige Psykopatstraf, naar den Tiltalte opfylder de ovennævnte Forudsætninger, samt naar den eller de af ham begaaede Forbrydelser antages at ville medføre en Straffetid af mindst 1 Aar — eller hvis Forholdene maatte kræve det 2 Aar — samt at Paatalemyndighederne, hvor disse Betingelser forekommer dem at være til Stede, skal forelægge Sagen for en Centralmyndighed (Rigsadvokaten).

I Forbindelse med foranstaaende udkaster Udvalget den Tanke til Overvejelse, at alle Fanger, der er dømt til Fængselsstraf udover 1 Aar, underkastes en Sekundær-Observation i Fængslet, saaledes at det efter dennes Udfald afgøres, om Fangen skal underkastes Særbehandling eller er egnet til almindelig Straf. En saadan Ordning forudsætter imidlertid Oprettelsen af et psykiatrisk Anneks i vedkommende Statsfængsel og en til dette knyttet psykiatrisk uddannet Fængselslæge.

5. Med Hensyn til Antallet af de Individier, som der efter Udvalgets Synspunkter skal skaffes Plads til i Psykopatfængslet og Forvaringsanstalten, opstiller Betænkningen en Sandsynlighedsberegning delvis paa Grundlag af de af Dr. med. George E. Schröder i sin Tid foretagne psykiatriske Undersøgelser af Mandfanger i Statens Straffeanstalter. Herefter skulde man i Særfængslet regne med Pladser til ca. 100 Individier og i Forvaringsanstalten til ca. 80 Individier.

Ved disse Udregninger er man gaaet ud fra, at Psykopatfængslet normalt kun er bestemt til at modtage Fanger, der er idømt mindst 1—2 Aars Særstraf, idet Udvalget ikke mener, at et ganske kortvarigt Ophold i Psykopatfængslet vil have tilstrækkeligt Formaal.

6. Behandlingen i de 2 Særanstalter gøres der udførligt Rede for i Betænkningen (Side 14—22). De mere detaillerede Regler indeholdes i de 2 Forslag til Anordninger angaaende Behandlingen, som findes optagne som Bilag B og C (Side 31—38).

For *Psykopalsfængslets Vedkommende* fastslaas, at Grundprincippet maa blive en forholdsvis fri Behandling af Fangerne og som Følge heraf en gennemført Individualisering, saaledes at Disciplinen i nogen Grad lempes efter den enkelte Fanges sjælelig-legemlige Særart og Fatteevne.

Anstaltens Ledelse lægges i Hænderne paa en Fængselsinspektør, men til Ledelsen knyttes i Overensstemmelse med hele Behandlingens særlige Karakter og Formaal en eller flere Læger med fyldestgørende psykiatrisk Uddannelse, saaledes at det bliver Fængselsinspektøren og Lægen i *Forening*, der skal søge realiseret de med Særfængslets Oprettelse tilsigtede Formaal. Kompetencefordelingen mellem Inspektør og Læge erkendes at være vanskelig, men der opstilles forskellige vejledende Regler i saa Henseende, idet der fremhæves en Række Omraader, hvor Lægen er medbestemmende.

Man tænker sig iøvrigt med Hensyn til Fangebehandlingen, at den første Maaned af Straffetiden er at betragte som en Observationstid, hvor Fangen som Regel holdes isoleret. Herefter overgaar Fangen til det for ham egnede Stadium. Stadiernes Antal er 3, og deres Formaal er at muliggøre Sondring mellem:

1. Fanger, overfor hvem en reformerende Behandling kun i begrænset Omfang lader sig anvende, enten paa Grund af Straffetidens Kortvarighed eller som Følge af særlige, abnorme Anlæg.
2. Fanger, der vel lader sig disciplinere og vænne til regelmæssigt, produktivt Arbejde, saa længe de holdes under Tvang, men overfor hvem den under 3) angivne, fulde Særbehandling skønnes formaalsløs.
3. Fanger, overfor hvem Anvendelsen af den fulde Sær-

behandling med dertil hørende Undervisning, Arbejdsopklæring og anden Paavirkning skønnes hensigtsmæssig.

Indenfor hvert Stadium inddeles Fangerne i Grupper efter deres sjælelig-legemlige Særart. Hver Gruppe bør saavidt muligt have ensartet Beskæftigelse (en Haandværkergruppe, en Gartnergruppe o. s. v.) og bør saavidt muligt henvises til særlige for Gruppen bestemte Lokaler.

Som det vil ses, er de saakaldte Stadier ikke noget Progressions- men et Klassificeringssystem. Derimod fuldbyrdes Straffen indenfor de enkelte Stadier efter et progressivt System væsentlig i Overensstemmelse med de for almindelig Frihedsstraf gældende Regler.

Hvad Fangernes Sysselsættelse angaar, fremhæves Friluftsarbejdes Betydning, idet der peges paa, at dette bør anlægges mere paa Gartneri end paa Landbrug. Det fremhæves endvidere, at »Puslearbejde« med Dyrødder o. lign. i mange Tilfælde synes at interessere Psykopater stærkt.

Sygeafdelingen betragtes af Udvalget som en meget vigtig Faktor i Behandlingen, idet Fangerne tænkes anbragt paa denne Afdeling ikke blot i Tilfælde af egentlig Sygdom, men ogsaa »som Følge af visse særlige eller egenartede Eksplosioner eller en mere væsentlig Forskydning i deres sjælelige Væremåde, der indicerer en nøjere Observation«. Det forventes, at Anbringelse paa Sygeafdeling ofte effektivt vil kunne træde i Stedet for Disciplinærstraffe.

Medens Psykopatfængslet er en Nydannelse indenfor Fængselsvæsenet, har en for Psykopater bestemt *Forvaringsanstalt* som nævnt været i Brug siden 1925. Endvidere har af Mangel paa andre Anbringelsessteder i Tidens Løb adskillige Psykopater fundet Optagelse paa den til Sindsygehospitalet i Nykøbing S. knyttede Sikringsanstalt. En Fremstilling af disse 2 Institutioners Udvikling og nuværende Tilstand findes trykt som Bilag til Betænkningen.

Udvalget mener iovrigt, at man gør vel i baade at regne med en ikke ubetydelig Forøgelse af de Interneredes Farlighedsgad og en adskillig mindre homogen Støbning af

Belægningen i den nye Statsanstalt, sammenlignet med Anstalten paa Sundholm.

Forvaringsanstaltens Ledelse underlægges ifølge Anstaltens hele Formaal en psykiatrisk uddannet Speciallæge, og Anstalten henlægges, ligesom nu Forvaringsanstalten paa Sundholm, under Justitsministeriets almindelige Departement.

Det er dog ikke Tanken, at Behandlingen skal være rent hospitalsmæssig i andre Tilfælde, end hvor den Intereredes hele legemlige og aandelige Tilstand kræver det. Udvalget mener, at Anstalten bør deles i 3 Afdelinger:

1. En Afdeling for rolige Psykopater, indrettet med Eneværelser samt fælles Arbejdslokaler og fælles Opholdsrum.
2. En Afdeling for urolige Psykopater eller for saadanne, der er farlige for sig selv eller andre, indrettet med Eneværelser samt Arbejdsrum i fornødent Omfang for en eller flere.
3. En Afdeling for Psykopater, der trænger til Observation eller hospitalsmæssig Behandling, indrettet med Sengestuer, isolerede Dag- og Natstuer, nogle faa Arbejdslokaler og enkelte Fællesdagrum. Desuden de fornødne Lægeværelser, Laboratorier etc. — Denne Afdeling skal tillige være Optagelsesafdeling for de Nyankomne.

Behandlingsmaaden i Forvaringsanstalten er iøvrigt ifølge Sagens Natur paa mange Maader beslægtet med Behandlingen i Psykopatfængslet. Af særlig Interesse skal fremhæves Udvalgets Forslag om, at en forvaret, som mindst i 12 Maaneder til Stadighed har udvist Flid og god Opførsel, efter nærmere af Justitsministeriet fastsatte Regler kan opnaa Udgangstilladelse under betryggende Ledsagelse f. Eks. af Tilsynsværgeren eller anden betroet Person. Udgangstilladelser benyttes allerede nu i betydeligt Omfang af Forvaringsanstalten paa Sundholm og har vist sig at være et opdragende Mittel af stor Værdi. Det fremhæves dog samtidig, at en saadan Tilladelse maa administreres med stor For-

sigtighed, da et uheldigt Udfald af en enkelt Tilladelse let kan blive skæbnesvangert for hele Principet.

7. I Overensstemmelse med de ovenfor skitserede Grundprinciper for Behandlingen i de 2 Særanstalter indeholder Betænkningen et af Justitsministeriets tilsynsførende Arkitekt Th. Andersen udarbejdet Forslag til Bygninger. Udvalget formener, at de 2 Anstalter bør være nøje knyttet til hinanden baade af lægelige og af rent økonomisk-administrative Grunde, og man har ikke ment, at nogen af de bestaaende Straffeanstalter — specielt ikke Horsens — egnede sig til Indretning af de her omhandlede Anstalter. Udvalgets Forslag gaar derfor ud paa at tilvejebringe disse ved Nybygninger, der opfores paa et Staten tilhørende Areal paa ca. 20 ha beliggende umiddelbart op til Vridsløselille Straffeanstalt, men dog ved Roskildevejen adskilt fra denne Anstalts Terræn.

Forslaget omfatter: 1) Forvaringsanstalten med 2 adskilte Afdelinger med Plads henholdsvis til 40 Fanger og 10 Fanger. 2) Psykopatfængslet ligeledes med 2 Afdelinger med Plads henholdsvis til 60 og 40 Fanger. Fælles for begge Anstalter foreslaas tilvejebragt en Sygeafdeling med Plads til 54 Fanger og en Bygning indeholdende Værksteder, Skolelokaler samt Gymnastik- og Foredragssal. Endvidere Kedelhus, Portbygning og Overlægebolig. Hver af de 2 Fængselsafdelinger er ved et Midterparti delt i 2 Afdelinger, jfr. de foranstaaende Bemærkninger om Gruppeafdelingen. Det samme gælder Forvaringsafdelingen med Plads til 40 Fanger.

Sygeafdelingen er i 2 Etager og delt i 4 Afdelinger, saaledes at Forvaringsfanger og Fængselsfanger kan holdes absolut adskilte. Ogsaa Værksteds- og Skolebygningen er indrettet paa en saadan Maade, at hver af de to Kategorier af Personer kan holdes bestemt adskilte. Den sidstnævnte Bygning er iøvrigt, som det fremgaar af den Situationsplan, der ledsager Betænkningen, placeret saaledes, at den adskiller Forvaringsanstalten fra Særfængslet. Det har i

det hele været Udvalgets Formaal at opnaa alle saglige og økonomiske Fordele ved en Sammenlægning af de 2 Anstalter, men samtidig at tilvejebringe en absolut betryggende Adskillelse mellem Fængselsfanger og Internerede.

Sluttelig henledes Opmærksomheden paa de interessante Beretninger om Behandlingen af psykopatiske Forbrydere i Holland og Belgien, der som Bilag ledsager Betænkningen. Beretningerne er for Hollands Vedkommende afgivet af Professor Wimmer, Dr. med. George E. Schroder og Fængselsinspektør Wandall og for Belgiens Vedkommende af de 2 sidstnævnte alene.

Udsigterne for Gennemførelsen af Udvalgets Forslag er desværre under den forhaandenværende økonomiske Krise meget mørke. Størst Sandsynlighed er der for, at man som midlertidig Foranstaltning maa modtage Psykopattangerne i en i Vridsløselille Straffeanstalt indrettet særlig Afdeling. Til Straffeanstalten hører en god Sygeafdeling med saa gunstige Pladsforhold, at der er Mulighed for at undergive i al Fald nogle af Psykopaterne en nødtørfdig Sengebehandling. — For de Interneredes Vedkommende maa man antagelig regne med, at den midlertidige Anstaltsafdeling paa Sundholm opretholdes indtil videre.
